

La Ștefan

Dorurot

Din sân ascuns în ii de în,
Răsună doina ca un imn,
Vin cosânzene pe cărare,
La Ștefan, pentru închinare.

Purtând cămăși peste ȋtari,
Nepoți de răzeși și plugari,
Oșteni lui Ștefan se văd iar,
Coroană țării-n vechi hotar.

Cu plete-nzăpezite curg,
Ca la un semn, spre Demiurg,
Bătrâni sculptați de ani și jale,
Și dor de România Mare.

Toți flori de gând pios închină,
Când izvorăsc sub baldachin,
Au rouă ochii în lumină,
Sub candela-n nestins suspin.

Doresc la ceasul pomenirii,
Cu smirnă-n fumul tămâierii,
Să bată clopotu-ntregirii,
Să curgă veacul învierii!...

La Putna-n post și rugăciune,
Călugării-s proroci ce spun,
Că Ștefan naște din genune
Oaste nouă-n plai străbun.

Cetatea Albă adună frații,
Cu Nistru românesc arcuș,
Zâmbesc măreț, mării, Carpații,
Români joc hori pe Ceremuș!...